

Met Hel(den)moed door het Onbewuste

Aanleiding is natuurlijk het genitale, altijd weer worden wij getriggerd in variaties van een geseksualiseerd verlangen. Deze universele *désir* is een verstrikking, een 'entanglement', heel concreet zelfs "Lolo's entanglement", waarbij het licht als valse verleiding neervalt op het schijnsel van haar opengevouwen lijfelijheid. Nog erger wordt het met de "Incubus" die veeleer een 'succubus' is en de vulvaire spiegeling toont als een narcistische reductie van het ondragelijke bestaan. De "Succubus" zelf priemt intussen als een fallisch object in de lege ruimte, weliswaar gecondomiseerd, maar machteloos in zijn eeuwige priapistische verdoemenis. De zuil van Calzoari ejaculeert nutteloos in het Niets. De lege lul door Lien Van Ranst hangt als een gebruikte vod in fel Ferrarirood. De ondraaglijk perfecte elegantie van het vrouwelijke lichaam van Touloub en de andere femininen kijken toe, hun blik meewarig, hun lichamen bedekt. "Emma" met zedig neergeslagen blik, waarschijnlijk vals, gebonden of verbonden aan het geile mannetjesdier in de vorm van een vuile straathond. Een hele roedel honden blaft impotent naar de geprojecteerde illusie, naar de virtuele luchtkastelen bij "For Tanguy". Dezelfde onmogelijkheid toont Antoine Waterkeyn, waar de kromgebogen mannen als zielige ezelachtigen balken tot de maan : "they will never ever reach the moon, at least not the one we're after". De blikken staren onvermogen, clownesk, gewrongen in Thomas Schütte zijn portretten : de man als fundamentele onnozelaar in een anoniem universum.

Deze onmacht is ondraaglijk en leidt vanzelfsprekend tot woede, tot geconstipeerde toestanden die zich in de muren van dit gebeuren hebben genesteld, de hele dragende structuur van dit opzet bestaat uit stoelgang, geperst en gestapeld in een amper verborgen Freudiaanse symboliek. Overal stront, amper verborgen door de kaders van versiering en sublimering, door de dunne laag cultuur die ons zelfbeeld moet schragen. Echter, de gelaagdheid van ons bestaan toont zich in de fundamentele paradox. Uit het afval, uit de ontlasting, uit de schijnbaar zinneloze razernij ontstaat weer leven. Zie de gouden vormen uit de darmige kanalen van Costas Saphazis, zie hoe uit de spleten van de oergrond natuur wurmt, in een soort eeuwige terugkeer van de dingen. Er groeit voorwaar een heldere bloem bij Stefan Bertalan en Bernd Lohaus doet duizend bloemen bloeien. Uit de il-y-atische chaos van Mijtra Tusek daagt zelfs een 'Jezus', uit de schermen van Touloub hangen kruisen. "Wo aber Gefahr ist, wächst das Rettende auch", lijken zij met Holderlin te denken.

Wij zetten onze helse tocht echter verder en via bloemige structuren en enge vaginale toegangen treden we als een Alice in het wonderland van het baarmoederlijke mysterie. Felicitas Rohden splijt de kosmos met een gynecologisch speculum als ingreep. Frank Castelyns toont ons de nauwe vulvaire weg langs een niet mis te begrijpen "Fountain". "Mommy", zou David Lynch hier kunnen uitroepen in blauw velours, maar met Axelle Stiefel treden we in de intra-uteriene wereld van bloedrode eeuwigheid. Het Eden daagt, de eeuwigheid toont zich in de oneindigheid van Qiu Shihua, het landschap voorbij de bergen, voorbij de wolken, ver weg, voorbij alles, "Wenn glänzt an dir des Himmels hohe Leuchte".

Maar ik wil toch nog elders eindigen. Wie mij persoonlijk kent, weet dat ik met de Feldstern van Castelyns moet verscheiden. Hoor Goethe dichten : “Nur still, liebes Herz. Und lass dem Stern der Hoffnung, der uns blinkt, mit frohen Mut uns klug entgegen steuern”.

Dirk De Wachter